

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **RNDr. J.K.**, zastoupeného Mgr. Gabrielou Nejedlíkovou, advokátkou se sídlem Husova 1285/2, Ostrava, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem 28. října 117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 35938/2016 ze dne 12. 4. 2016, ve věci přestupku,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á** .
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že dne 26. 6. 2015 kolem 10:30 hod v obci Morávka v blízkosti rodinného domu čp. X, na pozemku par. č.X, který slouží mimo jiné jako příjezd k rodinným domům čp. X a čp. X tím, že bouchl rukou do kapoty vozidla zn. Škoda Superb 3U, rz: X, ve kterém kolem něj projížděl I. N., a tímto svým jednáním úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním, kdy následkem tohoto jednání měla vzniknout škoda poškozenému I. N., nar. X, trvale bytem O., Ch. 1473/41, škoda poškozením předmětného vozidla, když na karoserii vozu v místě nad zadními levými

dveřmi měla po úderu vzniknout prohlubeň o velikosti 10 až 12 cm, s hloubkou 1 cm v jejím středu. Za uvedený přestupek byla uložena pokuta dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a § 49 odst. 2 přestupkového zákona ve výši 1.000,- Kč a dále dle ust. § 79 odst. 1 přestupkového zákona byla uložena povinnost nahradit státu náklady řízení spojené s projednáváním přestupku, stanovené dle vyhlášky MV ČR č. 231/1996 Sb. v ust. § 1 odst. 1 paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.

[2] Napadeným rozhodnutím žalovaný na základě odvolání žalobce, v řízení za účasti I. N., nar. X, trv. bytem Ch. 1473/41, O. (dále poškozený) proti celému rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku, odbor vnitřních věcí, oddělení přestupkové, ze dne 8. 2. 2016, vypraveného dne 9. 2. 2016, pod čj. MMFM/17782/2016 rozhodl tak, že podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. odvolání do výrokové části označené jako „I.“ a „II.b“ zamítl a rozhodnutí potvrdil. Výrokem II. podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu odvolání do výrokové části označené jako „II.a“ a „III.“ zamítl jako nepřípustné.

[3] Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení výroku I. rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru vnitra a krajského živnostenského úřadu (dále jen žalovaného) č. j. MSK 35938/2016 ze dne 12. 4. 2016, kterým bylo žalobcovo odvolání proti výrokům I. a II.b rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku, odboru vnitřních věcí, oddělení přestupkového (dále jen správního orgánu prvního stupně) č. j. MMFM 17782/2016 ze dne 8. 2. 2016 zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

[4] Žalobce žalobu rozdělil do dvou základních žalobních bodů; jeden směřuje proti hodnocení důkazů, druhý proti právní kvalifikaci. Podle prvního z nich oba správní orgány chybně vyhodnotily klíčový důkaz o žalobcově vině – poškozeným I. N. předložený videozáznam o průběhu incidentu, který měl být žalobcovým přestupkem. Podle žalobce jej poškozený nemohl spatřit ve zpětném zrcátku při bouchnutí do střechy jeho vozidla, protože toto místo se nachází v mrtvém úhlu a navíc žádné zrcátko není přirozeně nastaveno tak, aby pokrylo střechu nad zadními dveřmi. Podle žalobce někdo s videozáznamem dodatečně manipuloval. Při policejním šetření na něm totiž podle policie nebylo žádné bouchnutí slyšet, zatímco při přehrávání v přestupkovém řízení již ano. Žalobce usuzuje, že tento zvuk mohl být způsoben mnohem spíše např. z cesty odlétávajícími kamínky. Ozývá se totiž v okamžiku, kdy se žalobce nachází na úrovni čelního skla, odkud je prohlubeň na střeše vzdálena asi 2 m a kam tedy žalobce nemohl dosáhnout. Pokud by záznam úder skutečně zachycoval, musel by se při přibližné rychlosti vozidla 4 m/s ozvat asi o 0,5 s později. Záznam navíc nezachycuje situaci poté, co přední část vozidla minula žalobce. Poškozený si počínal agresivně, protože i když před sebou viděl žalobce, nezpomalil a vyhnul se mu až na poslední chvíli. Žalobce pouze zavrával a do vozidla plácnul. Podle žalobce se žalovaný též nevypořádal s jeho námitkou nevěrohodnosti výpovědi poškozeného.

[5] Ve druhém žalobním bodě žalobce tvrdí, že jemu vytýkané jednání nedosahuje společenské škodlivosti přestupku a je pouhým nevhodným chováním, případně dokonce jednáním v nutné obraně. A to ve světle faktu, že poškozený již mnoho let úmyslně neoprávněně užívá pozemky ve vlastnictví žalobcovy rodiny způsobem

překračujícím jemu svědčící věčné břemeno. To poškozený se dopustil přestupku, jestliže na tyto pozemky neprávem vjel a tudíž celou situaci, která je kladena k tíži žalobci, sám vyvolal. Podle žalobce měl navíc sám poškozený ve správním řízení prokázat, že mu svědčí právo jízdy po předmětném pozemku. Žalovaný se s jeho námitkou v tomto směru nevypořádal.

[6] Žalovaný se k věci dne 27. 7. 2016 vyjádřil tak, že žalobcovo jednání bylo neadekvátní, hrubou a nebezpečnou reakcí, což si vzhledem ke svým životním zkušenostem musel uvědomovat. Napjaté vztahy s poškozeným jeho jednání neomlouvají. Totéž platí pro právní vztahy k pozemku, které neměly pro výsledek přestupkového řízení význam a které správní orgány stejně neměly pravomoc zkoumat. Poškozený se s vozidlem pomalu pohyboval po vyjetých kolejích, žalobce šel přímo proti němu a až v posledním okamžiku uhnul a rukou do vozidla udeřil. V tomto směru poškozený pouze tvrdil, že viděl, že žalobce má ruku zaťatou v pěst. Videozáznam nejeví známky žádné dodatečné úpravy. Všechny žalobcovy námitky žalovaný vypořádal.

[7] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v intencích § 75 odst. 1, odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), vycházející ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[8] Z přestupkového spisu, přečteného k důkazu, soud zjistil, že dne 26. 6. 2015 v 10:35 žalobce na obvodní oddělení PČR v Nošovicích oznámil, že jej poškozený fyzicky napadl. Policisté o hodinu později pořídili fotodokumentaci vozidla Škoda Superb, které v inkriminovanou chvíli poškozený řídil a do kterého měl žalobce udeřit. Dne 28. 8. 2015 správní orgán prvního stupně zahájil přestupkové řízení proti žalobci, o den později proti poškozenému. Žalobce vypověděl, že poškozený nezastavoval, a kdyby mu žalobce neuhnul, srazil by jej. Chtěl dát poškozenému najevo, že na cizím pozemku nemá co dělat a pokud tudy projíždí, je slušné zastavit. Proto otevřenou dlaní do jeho vozidla plácnul. Poškozený poté zastavil, na žalobce křičel, povšechně mu vyhrožoval, utrhнул mu kapuci a zkroutil prsty. Poškozený podle žalobce už od roku 1989 využívá pozemek patřící žalobcově manželce a tchýni pro příjezd ke své nemovitosti, ačkoli podle smlouvy věčné břemeno zatěžuje jinou část pozemku. Poškozený vypověděl, že když viděl, že žalobce nemíní uhnout, objel jej zleva po trávě. Když byl žalobce na úrovni zadních dveří, ozvala se rána do střechy, přičemž poškozený ve zpětném zrcátku spatřil, že žalobce má ruku zaťatou v pěst. Z videozáznamu je zřejmé, že žalobce šel po vyjeté cestě proti vozidlu poškozeného z řidičova pohledu vlevo, v levém podpaždí něco držel a pravou ruku měl volnou. Vozidlo jelo pomalu. Žalobce až těsně před ním ukročil stranou a také vozidlo nepatrně uhnulo doprava. V poslední chvíli, když žalobce míjelo, je ve zlomku vteřiny vidět, že se žalobce naklání doleva. Vzápětí se ozve rána a objektiv kamery se mírně otřese. Dne 8. 2. 2016 správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí. Ve výroku I. uznal žalobce vinným za spáchání přestupku proti občanskému soužití jiným hrubým jednáním podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích tím, že dne 26. 6. 2015 kolem 10:30 v obci Morávka nad zadními levými dveřmi bouchl rukou do vozidla řízeného poškozeným a projíždějícího kolem něj, čímž měl vozidlo poškodit (prohlubeň na kapotě). Za tento přestupek zároveň správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu (I./a)), povinnost nahradit náklady správního řízení (I./b)) a poškozeného s nárokem na náhradu škody odkázal k soudu (I./c)). Ve výroku II.

zastavil řízení o přestupku proti poškozenému (II./a)) a žalobce s nárokem na náhradu škody odkázal na soud (II./b)). Ve výroku III. zastavil řízení proti poškozenému o jiném přestupku. Dne 24. 2. 2016 žalobce podal odvolání. Žalovaný odvolání proti výrokům I. a II.b) zamítl a rozhodnutí v dané šíři potvrdil, odvolání proti výrokům II.a) a III. zamítl jako nepřipustné. Toto rozhodnutí žalobce osobně převzal dne 13. 4. 2016.

[9] U jednání soudu dne 25. 1. 2017 žalobce zdůraznil, že správní orgány nedostatečně zjistily všechny okolnosti k tomu, aby činily závěr o závažnosti dané situace, nevyhodnotily neoprávněnost pana N. jezdit po předmětném pozemku, nesprávně vyhodnotily míru provokace pana N., a tudíž nemohly objektivně posoudit intenzitu jednání žalobce. K důkazu navrhl videozáznam ze dne 26. 6. 2011, kdy byl panem N. napaden strunovou sekačkou.

[10] Podle názoru krajského soudu oba správní orgány videozáznam vyhodnotily naprosto správně. Je z něj patrné, že vozidlo jede po cestě ve vyjetých kolejkách velmi pomalu, rychlostí přiměřenou. Na způsobu jízdy poškozeného tedy není nic agresivního. Žalobce jde proti němu po levé straně téže cesty klidným krokem. Takto pokračuje až do poslední chvíle, kdy hbitě ukročí. V posledním zlomku vteřiny je též vidět, že se začíná naklánět doleva. Hned nato se ozve tupá rána a kamera se otřese. Každý člověk v sobě má pud sebezáchovy. Jestliže se proti sobě pohybuje motorové vozidlo a chodec, tento pud chodce nutí uhnout z cesty, protože ví, že mu hrozí vážné zranění. V řidiči vozidla se naopak pud nespustí, protože chodec řidiče neohrožuje. To znamená, že v dané situaci by každý normální chodec včas a bezpečně ustoupil. Způsob, jakým tak učinil žalobce, bezpečný rozhodně nebyl. Jeho klidná chůze a držení těla, hbitý úskok i níže rozebrané následné chování však svědčí o tom, že právě to byl jeho záměr. Poškozený naproti tomu mohl rozumně očekávat, že se žalobce zachová přirozeným způsobem a ustoupí dříve. Když to neudělal, poškozený sám zareagoval mírným pravotočivým manévrem. Z těchto důvodů je žalobcovo tvrzení o agresi poškozeného a jeho obraně vyvráceno jako nepravdivé. Tím pádem ani nemohl jednat v nutné obraně ve smyslu § 2 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích. Také žalovaný se s námitkou ohledně agrese či útoku poškozeného řádně vyrovnal v posledním odstavci na str. 6 a v prvním odstavci na str. 7 napadeného rozhodnutí, kde hodnotí videozáznam. Rána se na videozáznamu ozývá hned poté, kdy vozidlo žalobce míjí, nikoli právě v okamžiku, kdy je žalobce na úrovni čelního skla. Ránu nemohly vyvolat kamínky, protože by zvuků bylo více, byly by tišší a rozhodně by se po nich neotřásl celé vozidlo. Zvuk i okamžik, kdy se ozývá, naopak přesně odpovídají skutkové verzi, z níž správní orgány vyšly. Podporuje ji i žalobcův pohyb v posledním okamžiku, kdy jej kamera zachycuje. Pod levou paží totiž nesl tašku, takže měl volnou pouze pravou paži. Pokud by tedy chtěl do vozidla udeřit, musel by se pootočit (aby mu v úderu nepřekáželo vlastní tělo) a zároveň se lehce naklonit (protože střecha je níže, než jeho ramena). Přesně takovému skutkovému ději kamerou zachycený žalobcův pohyb nasvědčuje. Žádné zavrácání na záznamu není. S odvolacími námitkami ohledně zpětného zrcátka se žalovaný vypořádal v poslední větě druhého odstavce zespoda na str. 7 napadeného rozhodnutí tak, že na tom, co poškozený mohl či nemohl vidět, nezáleží, protože ránu

videozáznam zachycuje a pouhé plácnutí ji vyvolat nemohlo. V tom s ním soud souhlasí a dodává k tomu, že podle jeho názoru poškozený ani netvrdil, že by viděl samotný úder (viz protokol o jeho výpovědi ze dne 18. 9. 2015). Žádnou manipulaci s videozáznamem soud nezjistil. S námitkou nevěrohodnosti výpovědi poškozeného se žalovaný na str. 4 rozhodnutí vypořádal pouze odkazem na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které na námitku reaguje, což není zcela důsledné. Soudní řízení správní nicméně neslouží k vyčerpávající nápravě napadených rozhodnutí až k úplné bezvadnosti, nýbrž k ochraně porušených veřejných subjektivních práv, která uvedeným způsobem porušena být nemohla.

[11] Proč nemohlo jít o nutnou obranu, soud vysvětlil v předchozím odstavci. Pádné není ani druhé žalobcem předložené hodnocení jeho chování, tvrzené ve druhém žalobním bodě. Jeho chování překračuje pouhou elementární, „běžnou“ neslušnost, protože bylo úmyslné, nečekané, naprosto zbytečné a vyvolalo škodu (ač její výše zůstala neobjasněna). V tomto směru navíc soud souhlasí se správními orgány, že špatné vztahy mezi žalobcem a poškozeným nemohou vytýkané jednání omluvit a že v přestupkovém řízení nelze řešit jejich soukromá subjektivní práva a povinnosti. Žalobcovo chování proto nelze akceptovat jako elementární neslušnost, což tedy znamená, že je společensky škodlivé ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o přestupcích a že právní hodnocení žalovaného v tomto ohledu bylo správné. Námitkou ohledně dokazování právního titulu k chůzi či jízdě přes pozemky žalobcovy rodiny se žalovaný neměl důvod zabývat, protože ji žalobce v odvolání nevznnesl. Soud v tomto ohledu opět konstatuje, že správní orgány neměly pravomoc tuto otázku objasňovat, protože jde o soukromoprávní vztahy, které projednávají soudy v občanském soudním řízení. Pokud před soudem se žalobce domáhal důkazu videozáznamem z roku 2011, soud tomuto návrhu nevyhověl, neboť vzájemná roztržka v r. 2011, či event. jiná jednání z předcházející doby, nemohou založit oprávněnost žalobce hrubým způsobem jednat vůči poškozenému, jestliže jej na předmětném pozemku potká. Soud nevyhověl ani návrhu na ustanovení znalce a vypracování posudku s ohledem na žalobcovy výpočty, které dle jeho názoru popírají z jeho strany možnost způsobit na střeše vozidla prohlubeň. Soud u jednání provedl důkaz ve správním spise založeným videozáznamem, jak již uvedeno v odstavci 8 tohoto rozsudku. Soud nezpochybnil věrohodnost tohoto záznamu, z něhož je naprosto přesvědčivě zjištělné, že v okamžiku, kdy žalobce se mýjí s vozidlem, je v rozmezí 1 až 2 vteřin slyšet ránu a vozidlo se zhoupne.

[12] Dle ust. § 49 zákona o přestupcích ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití jiným hrubým jednáním, se dopustí přestupku. Žalobce svým prokázaným jednáním naplnil formální znaky přestupku. Z hlediska materiálního pak je soud přesvědčen, že žalobce naplnil i materiální znak přestupku upravený v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích (porušení nebo ohrožení zájmu společnosti), přičemž chráněným zájmem je občanské soužití, tedy vztahy s jinými fyzickými osobami.

[13] Z výše uvedených důvodů žaloba není důvodná, pročez ji soud dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[14] O nákladech řízení výrokem II. a III. soud rozhodl podle § 60 odst. 1 první věty s. ř. s., protože úspěšný žalovaný se náhrady nákladů vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 25. ledna 2017

**JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně**